

The Holy See

***DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II
AI PARTECIPANTI AL PELLEGRINAGGIO
DA DIVERSE DIOCESI DELLA POLONIA***

Sabato, 9 marzo 2002

Witam z radością pasterzy Kościoła w Polsce: księży kardynałów, arcybiskupów, biskupów diecezjalnych i pomocniczych. Pozdrawiam każdego z was bracia w biskupstwie, którym została powierzona misja zarządzania Kościołami partykularnymi na umiłowanej polskiej ziemi. Witam i serdecznie pozdrawiam was, bracia i siostry w Chrystusie Panu, którzy towarzyszyacie swoim pasterzom w pielgrzymce wiary do progów Apostolskich, aby dziękować dzisiaj Bogu za dar Kościoła Świętego w naszej Ojczyźnie i dziesięciolecie reorganizacji jego struktur administracyjnych. Serdeczne Bóg zapłać za słowa pozdrowienia i wprowadzenia do dzisiejszego spotkania, wypowiedziane przez Księdza Kardynała Prymasa. Pozdrawiam obecnego tu Księdza Arcybiskupa Nuncjusza.

Całej Wspólnocie Ludu Bożego w Polsce dziękuję za podjęty wysiłek organizacji nowej struktury administracyjnej Kościoła, ustanowionej bullą „Totus Tuus Poloniae Populus”, w Uroczystość Zwiastowania Pańskiego, w dniu 25 marca 1992 r. Na mocy tego dokumentu powstało 13 nowych diecezji. Została określona ich przynależność do prowincji kościelnych i wyznaczone granice. Nastąpiły istotne zmiany w strukturze pięciu ówczesnych metropolii i powstało osiem nowych, które z zapałem podjęły swoją misję.

Dzisiaj w duchu wdzięczności dokonujecie bilansu waszych wysiłków i starań. Przynosicie w darze owoce współpracy duchowieństwa, wspólnot zakonnych i wiernych świeckich. Cieszę się wraz z wami, że nowa struktura administracyjna zaowocowała pięknem nowych katedr, budową seminariów duchownych, domów rekolekcyjnych i ośrodków duszpasterskich. Szczególną jednak radością napawa fakt, że pozwoliła ona na skuteczniejsze działanie kurii biskupich oraz pełniejszą współpracę diecezji ze wspólnotami życia konsekrowanego i rozwojem duszpasterstw specjalistycznych. Jest to dostrzegalny wyraz waszej wiary, świadectwo troski o dobro Kościoła.

Po dziesięciu latach można już powiedzieć, że wypełnia się to oczekiwanie, jakie towarzyszyło pracom nad nowym podziałem – oczekiwanie, że przestrzenna bliskość ułatwi nawiązywanie ściślejszych kontaktów pomiędzy biskupami w ramach metropolii oraz pomiędzy biskupem, kapłanami i wiernymi w diecezjach.

Ufam, że nowy układ regionalny prowincji kościelnych sprzyja organizowaniu zebrań metropolitalnych, celem wspólnego podejmowania i rozwiązywania tych kwestii, które nie od razu mogą być przedmiotem dyskusji na zebraniach plenarnych Konferencji Episkopatu. Wiele spraw domaga się przecież uprzedniego rozpoznania na forum regionalnym, a z kolei wnioski, uwagi i sugestie referowane przez poszczególne prowincje kościelne, mogą skuteczniej być podejmowane na zebraniach plenarnych Konferencji Episkopatu. Niech ta forma współpracy pomoże opracować program duszpasterski, odpowiadający wymogom nowej ewangelizacji oraz wyzwaniom miejsca i czasu.

Dzisiaj, bardziej niż kiedykolwiek, zachodzi konieczność dawania świadectwa własnym życiem, zapalem i zatroskaniem apostołskim. Trzeba ciągłego zbliżania biskupów do wiernych i wiernych do swoich biskupów. Niech to zadanie stanie się przedmiotem waszej troski, przedmiotem modlitwy i refleksji. Kładę to na sercu wszystkim, gdyż są to sprawy niezmiernie ważne.

Gorąco zachęcam, aby możliwości stworzone w tym względzie przez nowy podział administracyjny Kościoła w Polsce, były w pełni wykorzystywane. Zachęcam księży biskupów poszczególnych metropolii do pełnego zaangażowania się w poważną refleksję pastoralną na poziomie poszczególnych struktur kościelnych.

Dziesięć lat temu, w „[Liście do Kościoła w Polsce w związku z ustanowieniem nowej organizacji kościelnej](#)” wspomniałem, że „ma [ona] na celu pełniejsze dostosowanie misji Kościoła – czyli wszechstronnie pojętej ewangelizacji – do warunków i wymagań, jakie stawiają czasy, w których żyjemy i w których wypadnie żyć następnym pokoleniom na naszej ojczystej ziemi”. Ten cel pragnę raz jeszcze uwypuklić i przedłożyć zwłaszcza moim braciom w biskupstwie. Wymaga on głębokiego przemyślenia i szczególnej troski.

W Liście Apostolskim „[Novo millennio ineunte](#)” przypomniałem, że wszyscy „winniśmy skupić uwagę na przyszłości. [...] Teraz należy czerpać ze skarbcza otrzymanej łaski, przekładając ją z entuzjazmem na język postanowień i konkretnych programów działania” (n. 3). Zachęcam, aby Kościół w Polsce, w swojej nowej strukturze organizacyjnej kształtował ten program przede wszystkim w oparciu o nauczanie Soboru Watykańskiego II, ubogacone przez Kościół dokumentami przełomu tysiącleci. Zgłębiajcie treść Wielkiego Jubileuszu Chrześcijaństwa Roku 2000. Powracajcie do refleksji, jaką wraz z wami podejmowałem podczas moich wizyt duszpasterskich w Ojczyźnie oraz do wskazań przekazanych biskupom podczas wizyt „Ad limina apostolorum” z roku 1993 i 1998.

Z wdzięcznością myślę o kapłanach, którzy w ramach nowych diecezji, często z dala od rodzinnych stron, gorliwie podejmują duszpasterską posługę. Trzeba, aby zarówno w osobie własnego biskupa, jak i w powierzonych im wiernych znajdowali oni oparcie i duchową pomoc. Proszę Was, bracia w biskupstwie, abyście ze szczególną troską dbali o nieustanną formację intelektualną i duchową kapłanów. Was, drodzy bracia i siostry, i wszystkich wiernych w Polsce proszę, otaczajcie waszych kapłanów wymagającą miłością, podnoście na duchu dobrym słowem, wspierajcie gorącą modlitwą.

Wierni świeccy w Polsce, w okresie drugiej połowy minionego stulecia, dali wiele dowodów ofiarności i szczerego przywiązania do Kościoła. Proszę Boga, aby kontynuowali tę dobrą tradycję i z nowym zaangażowaniem podejmowali ewangeliczne zadania, zajmując w Kościele i w życiu społecznym należne miejsce – miejsce, jakie przysługuje im z tytułu właściwego im powołania i na mocy sakramentów świętych. Niech przykład i zachęta pasterzy pobudza apostołat świeckich i ożywia współpracę wiernych w kształtowaniu nowego oblicza Kościoła na początku trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa.

W tym duchu, obejmując modlitwą wszystkich tu obecnych, zawierzam macierzyńskiemu wstawiennictwu Jasnogórskiej Królowej Polski całą Wspólnotę Kościoła w naszej Ojczyźnie. Niech Maryja wyprasza jej pomyślny rozwój oraz dary potrzebne na drogach nowej ewangelizacji. Z serca wszystkim błogosławię.